

Panevėžio Alfonso Lipniūno progimnazija

4b klasės mokiniai

Mokytoja Danguolė Kviliūnienė

Virtuali elektroninė knyga „Pasaka apie rojų“

2021, kovas

**Eil. Mokinio pavardė ir vardas Puslapis
Nr.**

1.	Anciūnaitė Austėja	3
2.	Anskinitė Ieva	4
3.	Balčiūnas Paulius	5
4.	Gražytė Ema	6
5.	Gudas Saulius	7
6.	Jareckas Titas	8
7.	Laurinavičius Simas	9
8.	Markauskaitė Aidė	10
9.	Marozas Titas	11
10.	Meškauskas Agnius	12
11.	Morkūnaitė Meda	13
12.	Pečiulis Matas	14
13.	Sandaitė Benita	15
14.	Sirevičius Gustas	16
15.	Skrudupas Bernardas	14
16.	Svetenko Emilė	18
17.	Šumskaitė Medėja	19
18.	Tamošiūnaitė Eira	20
19.	Zaleckytė Viktorija	21

Austėja Anciūnaitė

Rojus yra vartai dideli. Jie plaukia balta jūra ir spindi toluomoje. Tie namai yra pačių balčiausių Angelų.

Ieva Anskinaitė

Rojus – dideli vartai į naują gyvenimą,
Rojus – bilietas į naują alsavimą.
Čia dideli kriokliai čiurlena,
Čia tai taip šilta ir gera.

Ko tik nori, tą ir gauni,
Svajoji, šmaikštauji.
Visą pasaulį stebėti gali,
Visus pokalbius išgirsti.

Paulius Balčiūnas

Rojus – tai visų svajonių išsipildymas: mašinos, traktoriai, telefonai. Ten gali matyti savo tėvus, senelius ir visą pasaulį. Dievas praleidžia pro didžiausius vartus, kurie leidžiasi žemyn į kitą gyvenimą.

Ema Gražytė

Rojus yra pomirtinė žmogaus vieta. Kai kas mano, jog rojus – gražus mitas, o aš manau, jog rojus yra dangus. Į rojų patenka tik geri, mieli, teisingi ir tvarkingi žmonės.

Saulius Gudas

Vieną gražią pavasario dieną į kaimelį atsikėlė berniukas, vardu Mo. Nauja vieta, nauji namai ir nauji draugai... Mo jautėsi toks liūdnas ir vienišas. Mokykloje jam nesisekė, vaikai juokdavosi iš jo vardo.

Vieną dieną grįžo Mo iš mokyklos ir pastebėjo praviras kambario duris. Jo kambaryje kaip niekad spindėjo saulės spinduliukai, o aplink buvo taip šilta, gera ir jauku. Staiga pasigirdo balsas:

– Mo! Ateik! Pažaisim! – šaukė maža, daili, labai ilgais plaukais mergaitė.

Visur sklido jos juokas. Berniukas pasijautė kaip sapne. Jis taip pat pradėjo juoktis. Po daug liūdnų dienų kartu džiaugėsi, lakstė, žaidė slėpynių. Taip atsirado nematoma naujoji draugė. Mo ėmė keistis, darytis vis laimingesnis. Berniukui ėmė sektis mokslai, susirado draugų ir džiaugėsi kiekviena diena.

Bėgant laikui berniukas pastebėjo, kad naujoji draugė vis mažiau jį aplanko, vis mažiau girdisi jos juokas, bet jis jautė, kad ji yra šalia, todėl Mo neliūdėjo, nebesijautė vienišas.

Kiekvieną vakarą berniukas ištardavo:

- Ačiū, Tau, mano Angele, už laimę, kurią man padovanojai.
- Aš pasijutau kaip rojūj! Niekada šito nepamiršiu!

Rojus yra ten, kur jautiesi laimingas, nesvarbu, ar tai žemė, ar dangus.

Titas Jareckas

Rojus – tai kažkas neįtikėtino, niekas niekada nepyksta, niekas nedaro nuodėmių, visi šventi, nėra maisto parduotuvių, visi ilsisi ir miega.

Simas Laurinavičius

Rojus – tai šventovė, kurioje gyvena angelai. Prie vartų stovi šventas Petras su krūva raktų. Šventas Petras paskirsto į kurią eilę reikia stoti ir pro kuriuos vartus eiti.

Rojuje gražu, visi linksmi ir laimingi. Kiekvienas turi jam paskirtą darbą. Jūs galvojate, kad rojuje nereikia dirbti? Reikia, rojuje dirbti reikia, nes visi nori gauti daugiau plunksnų ir tapti angelų angelu! Angelus mes jaučiam, su jais kalbam, prašom jų patarimų. Angelai – rojaus gyventojai, tai žmonės, kurie gyvendami žemėje, padarė daug daug gerų darbų. Rojus – tai pasaka be pabaigos.

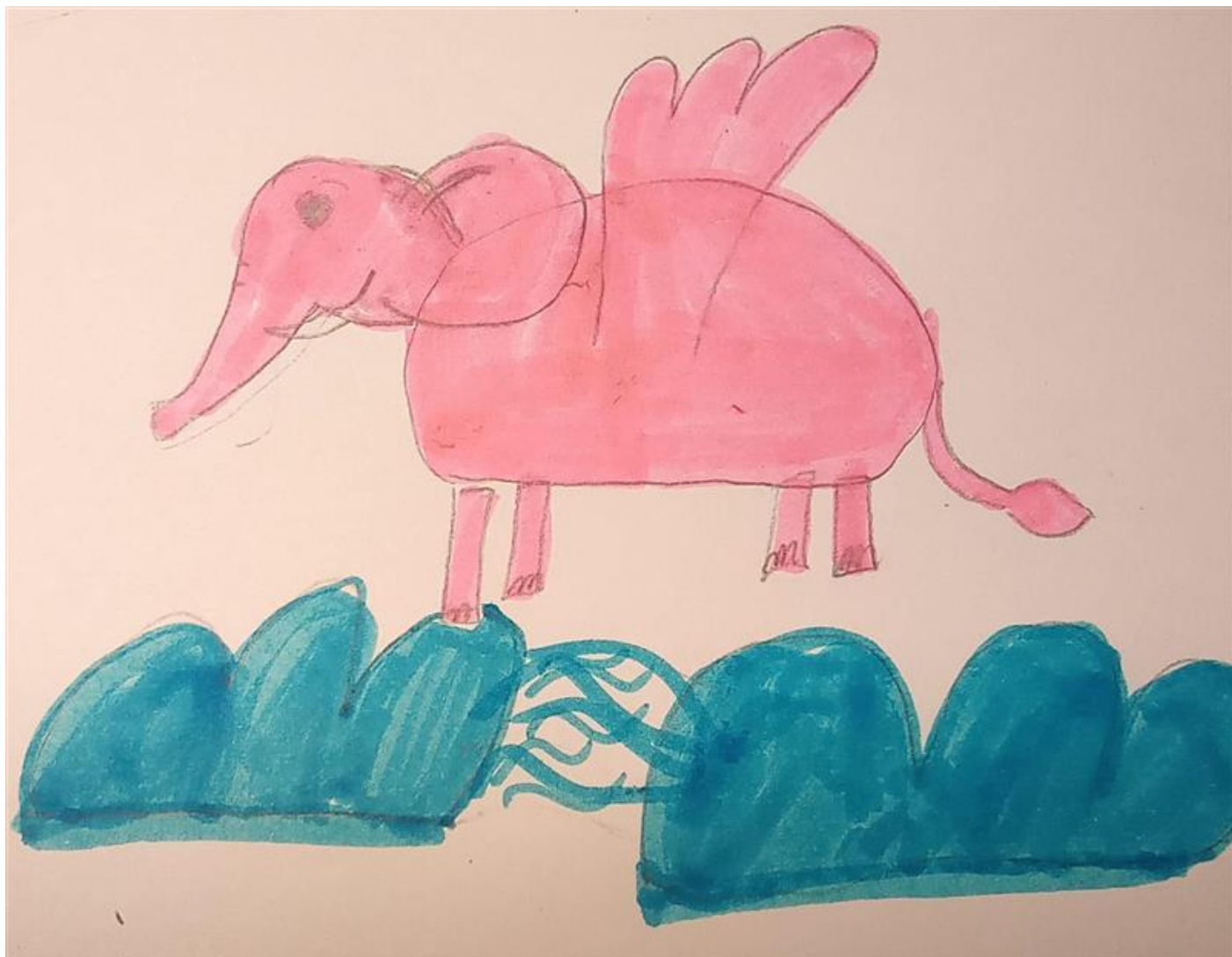

Angelą baltą ir aš sutikau. Jis pažadėjo mane saugot amžinai, globoti nuo nelaimių.

Aidė Markauskaitė

Rojus – mirusių žmonių karalystė. Čia jie patenka į rinkimus, kur kelias – į rojų ar į pragarą .

Rojus yra vieta, kurioje gali daryti ką nori, kaip nori, kada nori ir kur nori . Čia viskas tas pats kaip ir žemėje, tik kur nori gali nuvykti daug greičiau, gali atsukti laiką atgal arba į priekį, gali kažką pakeisti. Rojuje gali sukurti daiktus, kurių pasaulyje nėra. Pavyzdžiui, ten gyvena skraidantis rožinis dramblys su sparnais .

Kitas būdas patekti į rojų – daryti ne vieną, o šimtus gerų darbų, kai gyveni žemėje.

Titas Marozas

Rojus – labai graži vieta. Viskas balta, gražu. Rojus atrodo kaip paprastas pasaulis.

Rojus – tai vieta, kur laukiami geri, rūpestingi žmonės. Į rojų įeini pro atvirus ir auksu nublizgintus vartus. Čia gali gauti visko ko nori, bet į rojų patenka tik geri žmonės.

Rojus ten, kur balta, gera ir gražu, kur norisi dar kartą sugrįžti. Aš miške pasijuntu kaip rojuje.

Agnius Meškauskas

Gyveno kačiukas, vardu Klaustukas. Jis visą laiką daug klausinėdavo:

– Kas tai? Kas ten? Kas jis? Kas tu?

Vieną kartą jis paklausė savo mokytojos, kas yra Rojus.

Mokytoja pradėjo jam pasakoti:

– Ten gražu, ten gera...

Klaustukas nelabai suprato, ką mokytoja pasakoja ir vėl paklausė:

– Mokytoja, tai kas tas Rojus? Kur jis yra?

Mokytoja ir vėl jam aiškina:

– Jis yra danguje, pas Dievulį. Kad ten patektum, reikia Žemėje atlikti daug gerų darbų ir gražiai su visais sutarti.

– Į Rojų keliauji šviesiu taku iki Dangaus laiptų. Jais pakyli iki didelių auksinių Dangaus vartų ir pro juos patenki į Rojų. Ten nieko nereikia daryti, tik ilsėtis. Ten visko užtenka, ten gardžiai kvėpia, ten žydi gėlės, čiulba paukščiai, ten šviečia saulė ir yra šilta.

Kačiukas Klaustukas galvojo, galvojo ir suprato, kad Rojus yra Gėris. Dabar jis jautėsi, kaip pats protingiausias katinukas.

Meda Morkūnaitė

Gyveno angeliukas, vardu Leonardas, kuris gyveno Rojuje. Jis lankė net dvi mokyklas, kurios vadinosi Rojus ir Pragaras.

Leonardui mokykloje sekėsi gerai, turėjo daug draugų, angeliukų ir velniukų. Vieną kartą Leonardas sužinojo, kad draugai planuoja eiti į kitą mokyklą. Jis labai nuliūdo. Baigęs mokyklą, Leonardas skirstydavo, kas turi eiti į rojų, o kas į pragarą. Leonardas neištrėmė draugų Pragarą, nes niekas ten nenorėjo likti. Draugams reikia padėti, todėl jis skyrė savo draugams padaryti daug gerų darbų, kad patektų į rojų.

Rojus yra aukščiau, o pragaras apačioje. Leonardas gyveno ilgai ir laimingai su savo draugais angelais ir velniais.

Matas Pečiulis

Rojus – tai atviri liptai į gyvenimą, kuriame gyventi miela ir gera.

Benita Sandaitė

Rojus - pasaulis begalinis ir šviesų baltų šaltinis. Rojuje visada taika. Nėra ten ginčų ir nėra piktumo. Niekada nelyja, visada būna vasara.

Baltos pievos, balti laukai, visur balti pūkeliai. Debesys yra apačioje, po kojomis. Dangus skaidrus skaidrus.

Rojus yra begalinio dydžio erdvė, jokių gatvelių, mašinų, telefonų. Pražydušios gėlės, rausvi medžių lapai, upeliai teka vingiais, visą laiką šilta ir labai gražu.

Čia viešpatauja taika ir grožis...

Gustas Sirevičius

Rojuj skraido angelai,
Ten yra labai gerai!
Saulė šviečia amžinai
Mirga spalvos ten gražiai!

Kaip gražu, kaip puiku,
Paprasta kaip du kart du!
Visi ten myli vieni kitus,
Daugiau blogybių nebebus!

Skrudupas Bernardas

Žiema. Aplink matosi apsnigti medžiai. Kartu su mama važiuojame per mišką. Matau tiek sniego, kad net žadą atima. Dairausi į visas puses. Eglės, pušys, beržynai. Viskas kaip pasakoje, taip balta ir gražu. Sustojame. Norisi dar kartą pajauti rojų miške. Netoli pamatau kiškio pėdsakus. Dar toliau uosto sniegą stirna. Tylu. Ramu. Balta.

Rojus ten, kur balta, gera ir gražu, kur norisi dar kartą sugrįžti. Aš miške pasijuntu kaip rojuje.

Emilė Svetenko

Šaltą naktį Kamilė pasižiūrėjo į dangų ir pamatė, kad jai šypsosi dangus.

Mergaitė pagalvojo:

– O ką dabar daro angelai?

– Gal žaidžia slėpynių? Gal koncertuoja? Nežinia, – atsiduso Kamilė.

Močiutė buvo pasakojusi istoriją apie tai, kai iš dangaus nusileidęs angelas norėjo pasižiūrėti, kaip gyvena žmonės. Angelas papasakojo, kaip smagu yra rojuje, kaip angelai žaidžia debesies žaidimus, augina gėles, rūpinasi vienas kitu.

Žmonės paklausė:

– O kas yra debesies žaidimai?

Debesies žaidimai - yra tas pats, kas stalo žaidimai, – atsakė angelas.

Žmonės klausinėjo toliau:

– Kur angelai eina pasivaikščioti?

Mes turime debesų parką, – paaiškino angelas.

– O kaip mes jį galime pamatyti? – domėjosi žmonės.

- Tai nėra sunku, – pasakė angelas, – jums reikės užkopti į patį aukščiausią pasaulio kalną ir mus pamatysite .

Šypsodamasis pamojo sparnais ir nuskrido.

Atsiminusi šį pasakojimą, Kamilė visada atsimena savo mylimą močiutę, kuri danguje jau su angelais vaikšto po parką.

Šumskaitė Medėja

Meida buvo mokyklos mušeika. Mergaitė buvo neturtinga, todėl priversdavo draugus atiduoti jai savo pinigų, kurie buvo skirti pietums. Ji neturėjo draugų, buvo nelaiminga, tačiau to neparodydavo aplinkiniams.

Vieną dieną jos gyvenimas apsvirtė aukštyn kojomis. Į klasę atėjo naujas klasės draugas, jis negalėjo vaikščioti, tačiau berniukas visuomet būdavo geros nuotaikos. Meida priėjo prie linksmuolio ir paklausė:

– Ar tu naujokas?

– Taip, mano vardas Jokūbas, – atsakė berniukas.

– Labai džiaugiuosi, kad galiu vaikščioti! Ne taip kaip tu! – juokdamasi pasakė Meida Jokūbui.

Pamoka prasidėjo. Mokytoja įjungė aktyvią lentą, o tai reiškė, kad bus įdomi pamoka.

– Mokiniai, šiandien kalbėsime apie rojų. Jei norite, pasvajokite, kas yra rojus ir koks jis gali būti,

– reikšmingai pasakė mokytoja.

Daugelis vaikų pasakojo, kad rojus yra dangus virš debesų, kur arfomis groja angelai, kur yra ramybė ir taika. Kai Jokūbas išsakė savo mintis apie rojų, visi klasės draugai tylėjo.

– Aš galvoju, kad rojų galime surasti žemėje, – taikiai pasakojo Jokūbas, – mums reikia būti geriems, kitiems padėti, būti draugiškiems. Tada mūsų akyse žemė virs rojumi.

Po pamokų Meida priėjo prie Jokūbo ir paklausė:

– Jei aš darysiu gerus darbus žmonėms, ar man irgi bus gera? Gal tapsiu laimingesnė?

Jokūbas susimastęs ir tarė:

–Nieko nebus. Darydamas gerus darbus, aš negalvoju apie tai. Man buvo gera širdyje, aplinkiniai man šypsojosi ir aš buvau laimingas.

Meida susimąstė ir nusprendė pasikeisti. Ji nebebuvo tokia griežta, nesimušė, nesipyko su draugais, gindavo silpnesnius, neatiminėdavo pinigų. Meida su Jokūbu tapo gerais draugais. Ji taip pat gaudavo geresnius pažymius, buvo mėgiama klasėje ir jautėsi labai laiminga. Taip Meida surado savąjį rojų, kuris buvo visai šalia, žemėje.

Eira Tamošiūnaitė

Vieną kartą mergaitė Kalėdoms sugalvojo ypatingą norą gauti neįprastų dovanų. Ji paprašė Kalėdų Senelio saldainių rojaus, kad galėtų nuolat mėgautis saldumynais: saldainiais, sausainiais, ledais, šokoladais... Kalėdų Senelis išpildė jos norą tik vienai savaitei. Visas septynias dienas mergaitės namuose bus tik saldumynai ir jokio kito valgio.

Mergaitė valgė ir valgė šokoladą, krinto karamelę, gėrė limonadą, laižė ledus, kol pilvą ir dantis pradėjo skaudėti. Po savaitės grįžo pas Kalėdų senelį verkdamą ir iškankintą. Kalėdų Seneliui nieko daugiau sakyti nereikėjo, jis ir taip matė, kad saldainių rojus į pragarą pavirto. Liepė Kalėdų Senelis mergaitei eiti namo, nes ten jos laukė šilta ir sveikai pagaminta mamos vakarienė. Kaip apsidžiaugė mergaitė, kad pagaliau galės suvalgyti paprastos duonos ir išgerti tyro vandens. Jautėsi labai laiminga, kaip rojuje.

Rojus ir yra ten, kur jautiesi laimingas.

Viktorija Zaleckytė

Už baltų debesų slypi auksiniai vartai, įėjus pro juos patenki į rojų. Čia auga labai daug įvairiausių rūšių augalų. Čia visi vaikšto ant debesų. Draugiški yra ne tik žmonės, bet ir pikčiausi gyvūnai. Yra visko, ko tik nori, o jeigu nėra gali panorėti ir norai išsisipildys. Kasdien danguje matosi vaivorykštė. Kiekvieną dieną vyksta stebuklai ir nuotykių.

